

[Christmas Møller.]

opgjort, Stillingen blive nøjagtig den samme efter hans Forslag, som den blev i 1924, thi, sagde Ministeren, det konservative Folkeparti vil faa 1 Landstingsmand, Venstre vil faa 6, Socialdemokrater og Radikale 4, og der vil blive Lodtrækning mellem de Radikale og Socialdemokraternes 5te Mand og den 7de Venstremand.

Jeg har ikke regnet det saadan igennem, har jo, som den højtærede Minister sagde, ikke de Tal, og jeg skal ikke sige andet end, at selvfølgelig dette er rigtigt. Men der mangler en Ting, nemlig Bemærkningen om, at naar Venstre i 1924 kunde komme paa Lodtrækning med de forenede Radikale og Socialdemokraters 5te Mand, den nuværende Landstingsmand Gunnar Fog-Petersen, saa skyldtes det, at det konservative Folkeparti kastede en halv Snes Valgmænd over paa Venstres 7de Mand.

Altsaa, naar jeg tager Sammenligningen mellem, hvad den højtærede Minister har sagt er hans Valglovs Resultat, og hvad der skete i 1924, har jeg jo ganske det samme Bevis, som jeg fremlagde i Forgaars, at Venstre altsaa kommer i den gunstige Stilling, at det ikke behøver at have nogen Hjælp til sin syvende Mand. Og enhver, der ved, hvordan et Landstingsvalg foregaar, hvilke Anstrengelser der ofte knytter sig til det og hvilke Aftaler der er, ved jo, at saa faa Aftaler som muligt, saa meget med at kunne klare sig selv som muligt er det behageligste. Altsaa bliver det, jeg her har fastslaaet saa stærkt, et Bevis, ogsaa efter de Betragtninger, den højtærede Indenrigsminister har fremsat.

Den højtærede Indenrigsminister fremsatte i Slutningen af sin Tale en Bemærkning, som jeg gerne vil give Tilslutning til. Den højtærede Indenrigsminister sagde om Landstinget, at man havde ved Landstingsdagsordenen af Februar 1919 begyndt en Politik angaaende Landstingets Stilling i Forfatningen, som han var tilfreds med, og han mente, at meget bedre end at tale om at afskaffe Landstinget vilde det være at udvikle denne uskrevne Lov. Det er jeg ikke meget uenig med den højtærede Indenrigsminister i. Jeg har ogsaa ved Lejligheder, hvor det maaske ikke var i min egen eller i mit Partis Interesse, fremhævet, at man skulde give Landstinget denne Stilling.

Jeg er ikke sikker paa, at man altid har

mødt den samme Forstaaelse alle andre Steder, ej heller hos alle dem, der stemte for Landstingets Dagsorden af 1919. Men jeg kan ikke andet end udtrykke min Glæde over, at en saa indflydelsesrig Politiker som den højtærede Indenrigsminister giver sin Tilslutning til denne Dagsorden, som han vel i øvrigt selv havde meget med at gøre i 1919, og derfor kan jeg da ikke sige andet end, at denne Debat, som jo har været langvarig, har givet politiske Resultater paa ikke faa Omraader, politiske Resultater, hvoraf jeg er tilfreds med det sidste, og hvor jeg for Klarhedens Skyld kan være tilfreds med, at man nu er kommet paa det rene med, at Venstres Stilling altsaa er den, som jeg her har nævnt, at Venstre aldeles ikke, naar de mener, det er i Overensstemmelse med dets egne Interesser, vil fravige noget som helst for den faste Politikens Skyld.

Dette har jeg kaldt politisk urimeligt. Forslaget har jeg givet en saglig Kritik, og jeg maa sige, og jeg har den Opfattelse — og den tror jeg ikke saa faa har —, at ogsaa efter den Debat, der har fundet Sted her i Dag, staar denne Kritik sin Prøve.

P. Munch: Den ærede Ordfører for Partiet Venstre havde faaet det Indtryk, at jeg afgjort havde vendt mig imod enhver Tale om Enmandskredse. Dette er en Misforstaaelse. Vort Parti har altid omfattet selve Tanken om Enmandskredse med særdeles stor Sympati. Jeg har selv, ligesom det tidligere Medlem af Tinget Hr. Ove Rode, der i saa høj Grad har beskæftiget sig med disse Spørgsmaal, ved mange Lejligheder udtalt mig for Bevarelsen af Enmandskredsene, hvis det paa nogen Maade kunde forenes med de Forhold, der efterhaanden er fremkommet, og vi har først opgivet Tanken derom, efter at en lang Række Forsøg har vist, at med de Forhold og Magttilstande, der findes i Øjeblikket i vor Rigsdag, var det umuligt at gennemføre dette System paa en tilfredsstillende Maade. Med tilfredsstillende mener jeg to Ting. For det første, at disse Enmandskredse virkelig bliver Enmandskredse, der har historisk Rod i Befolkningen, i Udviklingen, og for det andet dette — og det er jo ganske afgørende —, at man ved Bevarelsen af Enmandskredsene ogsaa sikrer en virkelig ligelig Repræsen-